

Bústia**EL RACÓ
DELS LECTORS****CORREU**

Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona 93 316 39 36 bustia@avui.cat

FAX**ADREÇA ELECTRÒNICA**

Totes les cartes adreçades a la **Bústia de l'AVUI** -encara que es publiquin amb inicials- han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número del carnet d'identitat. Així mateix, cal que siguin escrites a doble espai i que no superin les quinze línies d'extensió. L'AVUI es reserva el dret a escurçar-les. En cap cas es mantindrà correspondència sobre les cartes adreçades i no publicades ni s'atendran trucades telefòniques.

Carod i el subsistema

■ És curiós que el Sr. Carod-Rovira parli en el seu article del dia 5 de juliol de subalternització del país quan precisament ell i el seu partit hi han contribuït decisivament amb la formació del govern tripartit i l'impuls d'un Estatut descafeïnat que podrien haver aturat amb els seus vots al Senat. A CIU se li podria criticar o no que pactés amb el PP, també ho va fer amb el PSOE i això no es critica, però els seus pactes sempre van ser per recolzar o no un govern a Madrid. Per contra, ERC no sols ha pactat amb un partit espanyolista (PSOE), sinó que ha format part del seu govern aquí a Catalunya. Crec en la bona fe del Sr. Carod, però també crec que ell i el seu equip no són bons negociadors. M'agradaria que ERC m'avisés amb anterioritat a les eleccions si pensa reeditar el tripartit (sembla que serà així), perquè abans que els meus interessos econòmics i socials liberals, de dretes o d'esquerres, hi ha els meus interessos i el meu sentiment com a catalana i per tant no vull que el meu vot a ERC signifiqui la meua subalternització al Sr. Montilla i el PSOE. Oi que m'avisareu?

Mercè Arderiu
Sabadell**Renfe tercermundista**

■ El desgavell de la línia Barcelona-Sant Vicenç de Calders i viceversa és una de les vergonyes quotidianes més clamoroses d'aquest dissortat país. Renfe ha tornat, en els darrers mesos, a la imatge més grisa i mediocre del franquisme tercermundista: combois atapeïdíssims, retards astronòmics, desinformació indignant, desori en els horaris, monolingüisme estepari, etcètera. Les excuses no s'hi valen. Per a què serveix la previsió quan s'han d'emprendre unes obres de gran magnitud? Com es pot permetre que es malbaratin tantes hores i energies? No hi ha dret. Ni per als ciutadans d'aquí ni per als qui ens visiten d'arreu, que es deuen endur una imatge ben galdosa de les connexions ferroviàries de la Barcelona postmoderna. Qualsevol incidència fa trontollar una xarxa de transports públics ben vulnerable, desbordada i insuficient. Com a torna, la mala educació d'alguns viatgers contribueix a convertir el viatge, a redós de la Mediterrània, en un malson que empitjora encara més amb la calor nuclear d'aquest estiu. La classe política continua als llimbs i s'omple la boca amb les bondats del transport públic, però no fa res per

**Carta del dia
Sempronio**

■ L'escriptor Andreu Avel·li Artís, més conegut pel pseudònim de *Sempronio*, ens ha deixat amb la més absoluta discreció. El que fou Cronista de la Ciutat de Barcelona, Creu de Sant Jordi i Medalla d'Or al Mèrit Artístic ha sabut anar-se'n silenciosament, amb la dignitat que en tot moment sabé mantenir en el decurs d'uns anys tan difícils de la nostra història. A més de ser un gran periodista fou un magnífic i agut escriptor, i bé caldrà reeditar *La Vall dels Reis*, crònica sociològica de l'alta burgesia i les elits culturals i artístiques. Aquesta novel·la és considerada una de les millors d'aquest període. Sempronio fou l'aglutinador dels artistes que feien tertúlia a La Punyalada, al costat del col·leccionista Gustau Camps i els escriptors i erudits del món de l'art Enric Jardí i Josep M. Cadena. A més, fou un membre actiu de l'Ateneu Barcelonès, que visitava diàriament i on feia tertúlia de peu dret amb l'escriptor i polític Jordi Maragall, fill del gran poeta i pare de Pasqual Maragall. Però Sempronio no se'n va, car, com deien els clàssics, "Sempre seràs vivent mentre hi hagi qui et recordi". Adéu, estimat mestre i amic, per sempre més al nostre costat.

Jordi Pausas
Barcelona

millorar-lo. Si hi viatgessin més, molt probablement no n'estarien tan cofois. Ni d'això, ni de la ciutadania que malgovernen. Estem ben servits.

Francesc Foguet Boreu
Vilanova i la Geltrú**Colom, un mite**

■ En el col·loqui final del recent homenatge a Luis Ulloa al Museu d'Història de Catalunya es parlà de la

desídia crònica que el món universitari i intel·lectual ha projectat sistemàticament a l'entorn del tema de Colom. Aquest és un retret que cal fer recaure en la falta de coratge dels nostres historiadors, que sempre s'han justificat per la pressió exercida durant la dictadura, tot i que de trenta anys ençà ja no tenen cap disculpa. No es deuen guanyar càtedres remenant temes

incòmodes o dirigint tesis irreverents. És més gratificant fer recerca pedant al voltant d'un personatge o d'un fet moltes vegades irrellevant que escometre la desconstrucció d'una falsedat històrica.

El pecat de Luis Ulloa i dels seus seguidors fins a Jordi Bilbeny ha estat precisament l'interès per aclarir els orígens de Colom. I la incomoditat de la figura de Colom ve de la seva categoria de mite. En la seva naturalesa pretesament intocable i absoluta que ultrapassa el mer concepte de personatge històric. Al mite se'l venera encara que estigui edificat sobre uns fonaments de falsedats i mitges veritats. Ulloa i els seus seguidors han destruït un Colom sintètic de laboratori per tornar-lo a reconstruir a partir de proves reals. No han esperat l'aparició miraculosa del document irrefutable ni han defensat incoherències gratuïtes. En els nostres dies han caigut alguns mites menys atractius. Per això el reconeixement d'en Bilbeny i de la seva feina ha d'anar molt més enllà del cercle restringit del seu club de fans. Cal una resposta incondicional del món universitari, encara que arribi tard, que permeti articular les mesures adients per a la projecció mundial de la seva obra. Si no, ja veig els nostres nêts homenatjant-

lo carinyosament d'aquí a setanta anys, com hem fet nosaltres amb la memòria de l'entranyable figura del professor peruà.

Màrius Armengou i
Schuppisser
Barcelona**Bon president i bon alcalde**

■ Pasqual Maragall passarà a la història com l'alcalde dels Jocs Olímpics i el president de l'Estatut. Ha estat un polític tenaç i valent, que ha decidit donar pas a un altre equip en el moment que ell ha cregut oportú. Aquelles persones que intenten fer creure que marxa perquè se sent pressionat és que no coneixen o no volen conèixer la seva trajectòria. Maragall no ha fet mai res que no volgués fer, perquè sempre ha estat un home de fortes conviccions. I és això el que l'ha fet tan especial. És una persona molt estimada i apreciada per tots els catalans, encara que a Artur Mas li pesi. Ell no arribarà mai a la talla de Maragall. CiU i Artur Mas sempre l'han menysvalorat i l'han criticat tant com han pogut, igual que ara faran amb José Montilla, un català que ha fet més per Catalunya que CiU en 23 anys. Gràcies, president Maragall, per la seva dedicació al nostre país.

David Sandoval Cuenca
Lliçà de Vall**Retalls****EL RACÓ
DE L'INTERNAUTA**

Data: 07/07/2006 03:56:43

Encara que Palestina és una de les motivacions principals de l'islamisme, no em consta que cap fonamentalista hagi atacat Israel recentment. Israel sempre troba excuses per no negociar. Hamàs sembla ser l'única alternativa legítima. Han ofert moltes vegades a Israel el reconeixement a canvi de negociacions directes. Però els israelians diuen: "Jo, negociar amb palestins? I ara! Per a això tinc els americans!". Aquí es resol tot unilateralment!

Per Pere

Data: 07/07/2006 06:44:01

El que no té cap tipus de justificació, es miri com es miri, és el suport (no declarat, esclar!) dels EUA a l'ofensiva permanent d'Israel contra Palestina. De què, si no, un país petit i esquitat es ficaria en aquests marros?

Per Pere (St. Celoni)

Data: 07/07/2006 12:19:03

No es pot justificar de cap manera. Em fa mal veure la desproporció que hi ha entre israelians i palestins, l'interès que té el govern d'Israel d'humiliar i esclafar el poble de Palestina. Crec que Israel no vol negociar i no té cap problema per matar gent innocent.

Per Raimon (Teià)

Data: 07/07/2006 14:53:37

Aquells que han patit la barbàrie haurien de ser els primers a rebutjar-la i a no escampar la mort i la misèria. Crec que el poble

israelià s'ha tornat foll i que tota la ràbia acumulada durant segles l'estan fent pagar a un poble debilitat.

Per Jordi d'Hostafrancs

Data: 07/07/2006 15:16:50

Complir la teva paraula encara és una cosa acceptada internacionalment. En Sharon i el govern jueu van complir el pacte: van marxar de Gaza, i com els ha respost el govern palestí de Hamàs? Disparant sobre poblacions israelianes! I els israelians no fan més que defensar-se d'un enemic que no sap res de treves!

Per R. Ferré

Data: 07/07/2006 18:29:57

Es compten per centenars els jueus que han mort per les bombes palestines. Han fet un mur ben alt i llarg per alliberar-se'n. Tot és inútil. Crec que fan l'única cosa que entenen els palestins: un bon escarment.

Per Un català

L'enquestaA la web de l'AVUI
www.avui.cat**La pregunta d'avui:**

¿Afectarà els vostres hàbits alimentaris la detecció de grip aviària a la Península?

● sí
● no

La pregunta d'ahir:

¿Trobeu justificada l'ofensiva d'Israel a Gaza?

Les vostres respostes: